

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: J. A. A.**, zastoupen JUDr. Zdeňkem Pánkem, advokátem se sídlem Prokopa Holého 130/15, Děčín IV, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců** se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí Policie České republiky, služby cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 19.8.2009, č.j. CPR-2534-1/ČJ-2009-9CPR-C261,

t a k t o :

I . Žaloba se zamítá

I I . Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 19.8.2009, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Rumburk ze dne 23.12.2008, č.j. CPUL-02672-16/ČJ-2008-0464PD-C, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

Žalovaný správní orgán vyšel v odůvodnění svého rozhodnutí ze zjištění, že žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu podaná dne 20.11.2008 u orgánu cizinecké policie byla správním orgánem I. stupně zamítnuta z důvodu ust. § 87e odst. 1 s odkazem na ust. § 87d odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., neboť bylo zjištěno, že žalobce je evidován v evidenci nežádoucích osob.

Žalovaný správní orgán se dále v napadeném rozhodnutí vypořádával s odvolacími námitkami žalobce, že v souvislosti s jemu uloženým správním vyhoštěním ze dne 31.3.2008

podal dne 12.1.2009 návrh na zahájení nového řízení dle ust. § 101 zákona č. 500/2004 Sb. ve věci správního vyhoštění s tím, že na jeho straně došlo v mezidobí k zásadní a podstatné změně výchozích podmínek. Tato změna spočívá ve skutečnosti, že žalobce dne 17.10.2008 uzavřel manželství s paní L. H. a tímto sňatkem naplnil přetrvávající partnerský vztah a založení rodiny. Tím se žalobce dostal pod ochranu Listiny základních práv a svobod. Dle žalobce uvedená situace také vyvrací argumentaci správního orgánu v rozhodnutí, že zásah je přiměřený z hlediska soukromého nebo rodinného života žalobce, když žalobcova rodina žije mimo území České republiky a účastník zde nemá jiné rodinné vazby, totiž po uzavření manželství žalobce s občankou České republiky na území České republiky tato argumentace již pozbyla pravdivosti a správní orgán by se měl vypořádat s touto zásadní a podstatnou změnou okolností.

K uvedeným námitkám žalovaný vyšel ze zjištění, že žalobce přicestoval na území České republiky dne 6.6.2004. Při hraniční kontrole se prokázal dokladem jiné osoby, na území pobýval bez cestovního dokladu a bez víza a dne 14.6.2004 mu bylo uloženo správní vyhoštění s dobou platnosti na 3 roky, které nabylo právní moci dne 22.6.2004. Žalobce území ČR neopustil, neboť již 7.6.2004 požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu formou azylu. Řízení bylo pravomocně ukončeno dne 3.10.2005 rozhodnutím krajského soudu, který předmětné řízení zastavil. Téhož dne pozbylo platnosti vízum udělené podle ust. § 72 zákona č. 325/1999 Sb., přičemž žalobce již 24.6.2005 svévolně opustil azylové zařízení. Následně v nejištěné době překročil mimohraniční přechod státní hranice České republiky směrem do Rakouska, kde pobýval až do 31.3.2008, kdy byl v souladu s nařízením ES č. 343/2003 předán zpět na území ČR. Následně dne 31.3.2008 orgány cizinecké policie vydaly žalobci rozhodnutí o uložení správního vyhoštění na dobu tří let. Toto rozhodnutí nabylo právní moci ve znění odvolacího rozhodnutí dne 4.8.2008.

Žalovaný vzal z uvedených zjištění a spisového materiálu za prokázané, že žalobce je evidován v evidenci nežádoucích osob a za osobu byl označen na základě pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění v souladu s ust. § 154 odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Žalovaný vyšel z ust. § 51 odst. 3 správního řádu, když zjistil skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět a není důvodu provádět žádné dokazování. Rovněž vzal v úvahu i článek 28 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, který se týká posouzení poměrů cizince před přijetím rozhodnutí o vyhoštění (délka pobytu cizince na území, věk, zdravotní stav, rodinné poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském členském státě, intenzita vazeb v zemi původu) z hlediska posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Shledal, že žalobce se zdržoval na území ČR neoprávněně, je dospělou osobou, neuváděl žádné zdravotní potíže, manželství uzavřel v době, kdy si byl vědom, že v případě realizace rozhodnutí o vyhoštění nebude po dobu jeho platnosti jeho pobyt na území ČR možný. Rovněž musel předvídat, že vytvoření nových rodinných vazeb způsobí narušení způsobené očekávaným vyhoštěním. Žalovaný uvedl, že žádné z práv uvedených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky a pokud správní orgán uloží vyhoštění cizinci, pak jej netrestá ani nesankcionuje, což již i Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku 5Azs 125/2004-54. Zákaz pobytu není sankcí, nýbrž opatřením omezujícím cizince na svobodě jeho volného pobytu.

Z výše uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce v podané žalobě namítal, že nebylo přihlédnuto k jeho námitce, že rozhodnutí vydaná ve věci zamítnutí jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu jsou zcela

nepřiměřená z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Zopakoval, že dne 17.10.2008 uzavřel na území ČR manželství s paní L. H. a jejich manželství bylo naplněno dne 15.3.2009, kdy se jim narodil syn E. A. V případě zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu vzniká povinnost žalobce opustit území České republiky, čímž dochází k zásahu do jeho rodinného života, které mu zaručuje článek 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce dále odkazoval na článek 8 a článek 3 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.), kterou je Česká republika vázána a která chrání soukromý a rodinný život, zájem rodiny a především zájem dítěte před zásahy státních orgánů (rovněž článek 18 odst. 1 Úmluvy). Žalobce namítal, že správní orgán nešetřil práva žalobce nabytá v dobré víře a uložení správního vyhoštění vůči žalobci bylo v rozporu se základní zásadou činnosti správních orgánů zakotvené v § 2 odst. 4 správního řádu.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný zopakoval skutková zjištění týkající se pobytu žalobce na území ČR, včetně vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Zopakoval důvody, které pro své závěry vtělil do napadeného rozhodnutí a uvedl, že žádosti o povolení k přechodnému pobytu nelze vyhovět z důvodu skutečnosti, že žalobce je evidován v evidenci nežádoucích osob.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, k němuž se účastníci řízení nedostavili.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. s.ř.s. v mezích žalobou uplatněných bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud vzal z podkladů řízení za prokázané, že žalobce pobýval na území České republiky od 6.6.2004 neoprávněně, za což mu bylo uloženo po dvakráte správní vyhoštění a to nejprve rozhodnutím ze dne 14.6.2004, č.j. SCPP-973/OV-III-2004 a dále rozhodnutím ze dne 31.3.2008, č.j. CPCB-2692-18/ČJ-2008-4003 vždy po dobu tří let, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR. Druhé správní vyhoštění mu bylo uloženo v důsledku neoprávněného překračování česko-rakouské státní hranice, kdy byl po nějakou dobu zadržen rakouskou policií a vrácen na území ČR. Na základě pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění byl žalobce v souladu s ust. § 154 odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. označen jako nežádoucí osoba a je evidován v evidenci nežádoucích osob. Toto je důvodem podle ust. § 87e odst. 1 v souvislosti s ust. § 87d odst. 1 písm. d) pro zamítnutí žádosti povolení k přechodnému pobytu a tento důvod postačuje k takovému rozhodnutí.

Z hlediska citovaných zákonných ustanovení nejsou relevantní námitky žalobce ohledně zásahu do rodinného a soukromého života, neboť tato hlediska jsou posuzována v rámci řízení o uložení správního vyhoštění, tedy byla relevantní v době, kdy žalobci bylo rozhodnutí o správním vyhoštění ukládáno, tj. v roce 2004 a posledně v roce 2008, konkrétně v době právní moci rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, která nastala 28.7.2008. Změnu osobních poměrů žalobce lze však dovozovat až od data 17.10.2008, kdy uzavřel manželství s paní L. H., občankou České republiky, ovšem stalo se tak v době, kdy již bylo vydáno pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění. Nadto ze správního spisu vyplývá, že manželka žalobce paní L. H. byla ke dni vydání správního rozhodnutí 1. stupně, tj. k 23.12.2008 bytem na P., Děčín V-Rozbělesy, zatímco žalobce pobýval na adrese L., Děčín

II-Nové město, přičemž žalobce měl ke dni rozhodování k dispozici nájemní smlouvu ze dne 1.12.2008 uzavřenou mezi žalobcem jako nájemníkem a Ing. J. J. a E. J. jako pronajímateli na užívání bytu na adrese L., Děčín. Přestože není relevantní žalobní námitka o zásahu do soukromého a rodinného života při rozhodování o povolení k přechodnému pobytu na základě důvodu, kterým je evidence žalobce jako nežádoucí osoby, soud považuje za nezbytné toto výše uvedené zjištění uvést také z hlediska pochybností a věrohodnosti celé argumentace žalobce v podané žalobě.

V rámci řízení o udělení pobytu cizinci, v němž je hlavním důvodem zamítnutí povolení o udělení pobytu skutečnost, že cizinec je označen za nežádoucí osobu, není na místě posouzení přiměřenosti takového rozhodnutí z pohledu dopadu do soukromého a rodinného života cizince. Již Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí č.j. 2As 6/2011-68 k téže sporné otázce judikoval, že zákon o pobytu cizinců je s určitými výjimkami (§ 87e odst. 2 zákona) postaven na předpokladu, že do soukromého a rodinného života může nepříznivě zasáhnout pouze to, když musí cizinec území České republiky opustit a zprerhat tak své potencionální osobní a rodinné vazby, nikoliv však to, že mu přechodný pobyt na území ČR nebude vůbec povolen. Protože Nejvyšší správní soud judikoval také ve svém rozhodnutí sp. zn. 9As 95/2008, že cizinci ústavně zaručené právo vstupu a pobytu na území ČR nespědí, a proto samotné neudělení víza nemůže bez dalšího porušit jeho právo na rodinný život, je v obdobných situacích dopad na soukromý a rodinný život posuzován toliko v řízení o správním vyhoštění, neboť právě správním vyhoštěním mohou být rodinné a soukromé vazby zprerhány. Je-li však již rozhodnuto o správním vyhoštění, v němž se poměry cizince zjišťují a posuzují s konečnou platností, pak již zařazením do evidence nežádoucích osob a při zamítání žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu již rodinný a soukromý život cizince zasažen být nemůže, neboť ust. § 87d odst. 1 písm. d) právě v důsledku rozhodování ve věci správního vyhoštění již tomu nedává žádný prostor. Jsou tedy nedůvodné jediné námitky žalobce směřující do hledisek posuzování zásahu do soukromého a rodinného života, která mají své místo v řízení o správním vyhoštění a je i nedůvodná námitka, že správní orgán nešetřil žalobcova práva nabytá v dobré víře. Soudu není zřejmé, jaká práva nabytá v dobré víře měl správní orgán u žalobce šetřit, když sice bylo prokázáno, že žalobce uzavřel sňatek s občankou České republiky, avšak k době rozhodování nebylo prokázáno, že by se svojí manželkou bydlel a vedl rodinný život. Stejně tak skutečnost narození dítěte nebyla z hlediska ustanovení § 87d odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců relevantní pro posouzení jeho žádosti o přechodný pobyt, proto jsou odkaz a zásadní námitky uplatněné citací z Úmluvy o právech dítěte v podané žalobě nejsou irelevantními pro posuzovaný důvod nepovolení přechodného pobytu na území ČR.

Z výše uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil při právním a skutkovém posouzení žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu a žalobní námitky uplatněné v podané žalobě směřující do předcházející rozhodovací činnosti správních orgánů ve věci správního vyhoštění žalobce nejsou z hlediska předmětu řízení důvodné. Proto soud podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je dán ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, soud mu proto nepřiznal náhradu nákladů řízení a žalovaný náklady řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. května 2012

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.